

Любов

Валер'ян Поліщук

Обраную мою люблю так якось безрозсудно.

То слова гострієм

Її немов гадюку розсікаю,

То знов беру, як запах полуниць.

Тому і сам не знаю

Коли ударю глумом, як мерзоту,

А коли знов впаду гарячим серцем ниць,

І часом як образу розіллю смолою,

Що зашкварчить душа її дитяча,

Мов сірка на огні,

То, потім так беру,

Так притуляю рану цю гарячу

До свого тіла.

Що тріснуть груди й увійде неначе

Вона у легені мої, у серце, у живіт:

Так туго хочеться,

Щоб ток її крові в мені потік.

Я знаю,

Що лишень тоді спокійним стану,

Коли в одно фізичне тіло,

Як дві гамулки порцеляну,

Зіллються в творчому огні

Два наші поли.

А мозок твердо каже: "Ніколи!

Не буде цього, ні!

Бо людський рід не стане андрогіном,

Як цвіт вішень, чи бальзаміну,

На нашій цілині

Бо він тоді загине".